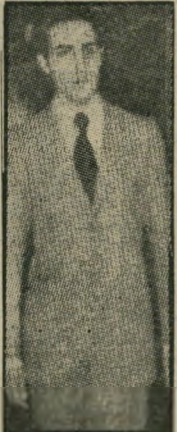

Bild

UNABHÄNGIG • ÜBERPARTeilICH

Mit 18!

Jüngster Arzt der Welt

Der jüngste Arzt der Welt, Adi Avraham, ist ein 18-jähriger Schüler, der seine Ausbildung an der Universität Mailand abschließt.

Von I. GALLMEISTER und T. MONTEL
Mailand, 31. Juli

Er ist schlaksig, jugendlich und wirkt recht unerfahren. Trotzdem reden ihn grauhäutige Professoren der Medizin mit „Herr Kollege“ an.

Zu Recht, denn Dr. Adi Avraham ist zwar erst 18 Jahre alt, aber schon seit einem Jahr Arzt – der jüngste Arzt der Welt.

Jetzt arbeitet er als Krebsforscher an der Universität Mailand.

Adi gilt als der intelligenteste Mensch der Welt. Sein Chef, Prof. Tabacchi: „Der junge Kollege ist ein Genie!“

Mit 18 Monaten konnte das Wunderkind Adi zwar noch nicht richtig laufen, aber schon etwas lesen und schreiben. Sein Vater, Schullehrer in Tel Aviv, hatte es ihm beigebracht.

Mit vier Jahren spielte Adi Klavier, auch schwierige Sonaten. Mit fünf las er Bücher über Nuklearphysik, dann über Medizin. Mit sieben schaute er bei einer Autopsie zu – es war sein größter Kindheitstraum.

In der Schule übersprang er mehrere Klassen, mit zehn machte er Abitur. Als Zwölfjähriger hatte er sein Mathematik-Studium abgeschlossen, als 17-Jähriger war er Doktor der Medizin.

Italiens Kultusminister Malfatti, ein Freund von Adi Avraham, hatte den Jungen an die Universität Mailand.

Adi sagt: „Ich bin mütterlicherseits ein Urkel von Albert Einstein“ (dem Erfinder der Relativitätstheorie). „Ich komme mit drei Stunden Schlaf aus, rauche und trinke nicht.“

Mädchen? „Keine Zeit – Ich muß lernen.“

מי מכיר? מי יודע? הישראלי הנחשב כאדם הנבון ביותר בעולם

בתקופת מלחמת ששת הימים היא גויסה לשירות חיירות, שבמיסגרתו שירתה בעוז יעילות למנהל בתי הסוהר האורחיים בי צוהר. ימים ספורים אחרי המלחמה כשר לכל חגגו את הניצחון, נסעה עם כמה חברותיה לאל-עריש, למסיבת-ניצחון. יוון שהייתה עייפה, ביקשה לישון, והדבר אודר לה על-ידי אחד הקצינים. במהלך שיחתם, לפני השינה, סיפרה לו על עצמה. למחרת חזרה לבסיסה, הוא התקשר אליה הם קבעו פגישה. אחרי שיחורורה מן הי גילויאם, כעבור חודשיים, המשיכה להפגש יתו בתל-אביב, התאהבה בו עד למעלה ראשה.

הפגישות ביניהם היו חווייה גדולה, באחת מהן הוא סיפר לי שהוא נשוי, מספרת גידי על הרומן שלה עם הקצין. לא האמנתי לו, וביקשתי שיראה לי זעורת-נישואין. הוא הראה לי, וקיבלתי את שוק חיי. אבל בכל-זאת המשכתי להיפגש אחר במקומות סתר, כי אהבתי אותו נורא. כשאשתו גילתה זאת, הפסקנו להיפגש למשך חצי שנה, אבל יום אחד הוא התקשר אלי, ונפגשנו.

הקצין התכחש. גידי אינה חברה בתנועה הפמיניסטית, ואינה צריכה את זעורתו של איש כדי ליישם הלכה למעשה את הדברים שבהם היא מאמינה. היא גדלה באווירה מתירנית, וכיוון שאהבה את הקצין אך לא יכלה להינשא החליטה לעשות את המעשה הנעלה ביותר, לדעתה, ולזכות ממנו במזכרת-ניצח: ילד. הוא לא רצה בכך. באחד הימים גילתה שהיא בהריון. גידי סיפרה לו על כך, והוא ביקש שתעשה נפילה.

„סירבתי בכל חוקף לעשות את הי נפילה.“ אומרת גידי. „אני נגד זה מבחינה מוסרית ובריאותית כאחת. לא כך הינכנו אותי חוץ מזה, אני חושבת שיש לי זכות לילדת, אפילו מחוץ למסגרת הנישואין. החלטתי לקחת על עצמי את מלוא הי אחריות למעשה זה, ולילדת. הוא סירב לראות אותי במשך כל תקופת ההריון. גינתי אליו, וביקשתי שיחתום לי על יסמך-אבהות. שבתמורה לו אסטר אותו

אם לא-נשואה מוטרו ובתה, אנחנו נהרג אותך!

זכל התחייבות, ובכלל זה מתשלום מזון ות. הוא לא הסכים, ובליתי-ברירה הגשתי זביעת-אבהות לבית-המישפט המחוזי.

אמה של גידי נפטרה בהיותה עדיין גדה. אביה ואחיה הם שעמדו לצידה ושך כל תקופת ההריון. כשחזרה לביתה, נתניה, עם התינוקת, החלו ההתנכלויות וצד שכניה.

השכנים שלי, כולם ממוצא אשכנזי, נוד חיים בתקופת האדם הקדמון, היא זומרת. „כשהייתי עובדת ברחוב, היו מדבי ים מאחרי הגב ואומרים: „תראו את זממורה הזאת, לא נשואה וכבר יש לה לך כמה גברים יש לי? לא אנחנו מוכרי זים לגרש אותה מכאן!“ לא היחסתי ושיבות למה שאמרו, כל עוד זה לא תבטא בצורה פיסית. משה חודשים אחרי הלידה נסעו אבי ואחיי חזרה לארץ וותיה-ברית, ונשארתי לבדי בדירה. כשהם היו אתי אף אחד לא התנכל לי, אך כשר שארתי בודדה, עם ילדה קטנה, ללא וישענת, החליטו לפעול.

הכותרת הראשית ב„בילד“ מה'31 ביולי

טליה ולפני שנה, בהיותו בן 17, זכה בתואר דוקטור-לרפואה. לדברי העיתון טוען עדי, כי מצד אמו הוא נינו של הפרו- פסור אלברט איינשטיין, אבי תורת-היחסות. לגבי אורח-חייו של הגאון הצעיר, מספרים כתבי ה„בילד“, כי הוא ישן שלוש שעות בלילה, אינו מעשן, אינו שותה ואין לו פנאי לנשים. הוא עוסק עתה בחקר הסרטן באוניברסיטת מילאנו, והפרופסור שלו קובע כי הוא גאון.

תמונתו של ד"ר עדי אברהם מופיעה בצד הכותרת הרא- שית שפורסמה בעמודו הראשון של ה„בילד“. כל הניסיונות שנעשו כדי לאמת את הידיעה שפורסמה בעיתון הגרמני, לא העלו עד כה כל תוצאות. כתבי „העולם הזה“, שבדקו את חמידע שפורסם ב„בילד“, גילו כי מעולם לא נרשם בישראל אזרח או תושב בשם עדי אברהם. כל הניסיונות לאתר את אביו של הגאון הצעיר, שהוא מורה תל-אביבי לסענת ה„בילד“, עלו גם הם בתוהו.

הניסיונות שנעשו להשיג קשר עם הד"ר עדי אברהם במי- לאנו נכשלו אף הם, כיוון שלא רשום מכשיר-טלפון על שמו. אם יש מישהו היודע פרטים על עדי אברהם או בני-מיש- פחתו, או המכיר אותו אישית, הוא מתבקש להתקשר עם „העולם הזה“.

אדם האינטליגנטי ביותר על כדור-הארץ הוא ישראלי, ליד תל-אביב, שבגיל 18 הוא נושא כבר בתואר של ד"ר לרפואה מזה שנה שלמה.

גילוי סנסציוני זה פורסם ב-31 ביולי השנה, בכותרת הרא- שית של יומון-החדשות הגרמני בעל תפוצת-המיליונים, „בילד“, במהדורה המופיעה בפרנקפורט. כותרת הידיעה, שעורכי העיתון חשבו אותה כחשובה והמרתקת יותר מכל ידיעה אחרת ש- הניעה אליהם באותו יום מרחבי העולם, מכריזה: „בגיל 18! הרופא הצעיר בעולם.“

שני כתבי ה„בילד“ דיווחו על התגלית המופלאה שלהם ממילאנו שבאיטליה. הם טענו, כי פגשו באוניברסיטת מילנו את הד"ר עדי אברהם בן ה-18, שהוא בנו של מורה תל-אביבי, הנחשב כרופא הצעיר ביותר בעולם ואולי גם כאדם האינטלי- גנטי ביותר בתבל. לפי דיווחם התגלתה גאוניותו של עדי אבי רהם הישראלי כבר בגיל שנה וחצי, כשידע קרוא וכתוב.

בגיל ארבע, טוענים כתבי ה„בילד“, ניגן עדי אברהם סונא- טות מסובכות על-ידי הפסנתר. בגיל 5 קרא ספרים העוסקים בפסיקה גרעינית. בגיל 7 נכח בנתיחה-לאחר-המוות. בבית- הספר העממי והתיכון קפץ מדי פעם כמה כיתות, ובגיל 12 עמד בבחינות-הבגרות שלו. לאחר-מכן יצא ללמוד רפואה באי-

מוכנה לעבוד אצלי. כשנוכחו השכנות שהן הצליחו, החלו להתקשר אלי בטלפון ול- איים עלי, ולקלל אותי בצורה הגסה ביותר. השכנות שלי עוצמה. „אחד מ- ילדי השכנים, ילד בן ארבע-עשרה, ש- הייתי עוזרת לו תמיד להכין שיעורים ונותנת לו דמי-כיס, היה מנקה לי את הדירה. כשנודע על זה לשכנות, הם פנו להוריו, ואלה היכו אותו. מאז הוא לא בא יותר. אחת השכנות שלי, אורית זיל- ברברג, שתמיד הייתי נותנת לה בגדים ישנים לילדיה, שמה לי ליד דלת הדירה פח-זבל גדול מהרחוב. ביקשתי שתאסוף את זה, והיא סירבה, לקחתי מטאטא, ו- הנחתי את הזבל ליד הדלת שלה. היא יצאה מדירתה, והתחלנו לריב בצעקות. אחת השכנות האחרות, פנינה גונן, יצאה מדירתה כשבידה סכיני-מיטבח, וצעקה עלי: „אני אהרג אותך, בת-כלבה, אם לא תעזבי את הדירה הזאת!“ נבהלתי, והסתגרתי בדירה.

התקשרתי למיטרה הגשתי תלונה על איום ברצח, אבל הם לא טיפלו בכלל בתלונה. כשראו השכנות שהמיטרה לא עושה כלום, קיבלו יותר אומץ. היו מקי ללות אותי, בועטות בדלת הדירה שלי באמצע הלילה, שופכות זבל ליד הדלת. מאיימות עלי שיהרגו אותי. זה סיט! סיט אחד גדול, המטרה לא עוזרת כלום! אני לא יודעת מה לעשות! יום אחד חלתה בתי בצהבת, וגם אני הייתי חולה, היה קשה לי לטפל בה. השכנות שלחו עצומה למישרד-הבריאות, וכתבו (המשך בעמוד 42)

אצלי ואם היא לא תשמע בקולך, יהרגו אותה. היא עזבה, ובמשך צעירה-החד- לפתי שש עזורות. מאז, אף אשה לא

„שכרתי אומנת לילדה, כי הייתה לי המון עבודה. כשהשכנות היו פוגשות אותה ברחוב, היו מאיימות עליה שלא תעבוד

גידי מוטרו ובתה בגן-ההמך בנתניה „אנשים פרימיטיביים!“